

Sygn. akt I CSK 2939/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa E. M.
przeciwko A. P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 listopada 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku
z dnia 4 listopada 2021 r., sygn. akt I AGa 37/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 5.400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej

pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej powódki E. M. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 4 października 2021 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na oczywistą zasadność jej skargi kasacyjnej.

Należy wskazać, iż oczywista zasadność skargi oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Jest tak wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumenty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 września 2022 r., I CSK 1569/22).

Tymczasem skarżąca w skardze kasacyjnej wskazała, iż Sąd II instancji nie odniósł się do stawianego przez nią w apelacji zarzutu naruszenia art. 455 k.c., a tym samym wadliwie skonstruował swoje uzasadnienie. Jednocześnie podkreśliła, iż Sąd Apelacyjny, podczas rozpoznawania sprawy dopuścił się rażącego naruszenia reguł postępowania dowodowego w takim stopniu, że *prima facie* jest widoczne wadliwe rozpoznanie sprawy prowadzące do jaskrawo niesprawiedliwego rozstrzygnięcia i pokrzywdzenia strony. Skarżąca wskazała, „iż chodziło o naruszenie przez Sąd Apelacyjny art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. i art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w ten sposób, że pomimo braku przeprowadzenia jakichkolwiek dowodów w tym zakresie, Sąd odwoławczy całkowicie arbitralnie i w oderwaniu od zgromadzonego materiału, stwierdził (odmiennie zresztą niż Sąd Okręgowy), że staranność przedsiębiorcy, o której mówi art. 355 § 2 k.c. (co także wadliwie Sąd *ad quem* odniósł do powódki będącej wierzycielem), wymagała, aby powódka zakończyła czynności prowadzące do wezwania pozwanego do zapłaty kary umownej najdalej w ciągu miesiąca, a więc do 9 maja 2016 r. co zdaniem

Sądu Apelacyjnego przemawia za tym by uznać, że bieg terminu przedawnienia w niniejszej sprawie rozpocząć się winien w okolicach połowy maja 2016 r. Powódce nie jest wiadome w oparciu o jakie dowody Sąd Apelacyjny ustalił, że zakończenie weryfikacji prac i naliczania kar umownych winno zakończyć się w połowie maja 2016 r.” Nadto, niezależnie od naruszenia przepisów postępowania, Sąd Apelacyjny w Białymstoku naruszył także omawiany przepis art. 120 § 1 k.c. i w konsekwencji także art. 455 k.c. przyjmując w istocie, że bieg terminu przedawnienia nie rozpoczął się od momentu wezwania pozwanego do zapłaty (co przecież nastąpiło w niniejszej sprawie i stanowiło realizację art. 455 k.c.), ale w istocie od upływu ostatniego dnia, w którym wierzycielka (powódka) winna była podjąć działania zmierzające do sprawdzenia jakości naprawy wad i kalkulacji umowy. Konkludując skarżąca wskazała, iż oczywista zasadność jej skargi kasacyjnej wynikała również z dopuszczenia się przez Sąd Apelacyjny naruszenia prawa materialnego, a to „art. 355 § 2 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie w ten sposób, że w oparciu o ten przepis wyciągnął negatywne konsekwencje względem powódki jako przedsiębiorcy (rzekome zwlekanie z wezwaniem pozwanego do zapłaty), podczas gdy przepis ten adresowany jest wyłącznie do dłużnika, a więc nie może znaleźć zastosowania wobec powódki będącej wierzycielem w przedmiotowym stosunku zobowiązaniowym.”

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej powódki nie pozwala przyjąć, by była ona – w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – oczywiście uzasadniona. Skarżąca nie wykazała, że zastosowanie powołanych w podstawach skargi przepisów, których naruszenie miałyby wskazywać na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, było – w okolicznościach sprawy – oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżone orzeczenie jest oczywiście nieprawidłowe.

Wbrew stanowisku skarżącej zaskarżony wyrok nie jest dotknięty wadliwościami, które uzasadniałyby zakwalifikowanie go jako oczywiście nieprawidłowego. W motywach rozstrzygnięć Sądy obu instancji przedstawiły podstawę faktyczną i prawną. Sąd drugiej instancji wypełnił funkcję judykacyjną sądu odwoławczego wyznaczoną przepisami art. 378 § 1 i art. 382 KPC, odnosząc się do zarzutów apelacyjnych powódki. Przypomnieć należy, że zgodnie

z ugruntowaną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, z ustanowionego w art. 378 § 1 KPC obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd odwoławczy w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2021 r., I PSK 15/21, postanowienie Sądu Najwyższego z 16 czerwca 2021 r., III USK 133/21). W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny rozważył zarzuty powódki, natomiast z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika w sposób niebudzący wątpliwości, dlaczego zarzuty te uznał za bezzasadne, nawet jeżeli nie odniósł się wprost i bezpośrednio do każdego z nich.

Należy także zauważyć, że skarżąca w skardze powołując się na jej oczywistą zasadność formułuje zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego i materialnego, koncentrując się jednak głównie na przeprowadzonym przez Sąd drugiej instancji postępowaniu dowodowym. Zgodnie natomiast z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustaleń faktów lub oceny dowodów.

W związku z tym, trzeba przyjąć, iż skarżąca nie wypełnił spoczywającego na niej obowiązku w zakresie należytego uzasadnienia wniosku o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania..

Z tych wszystkich względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 3, art. 108 § 1, art. 391 § 1, art. 398²¹ k.p.c.